

nika ni bilo časa, da se razpiše nova volitev. Sedanja naglica je torej zares čudna in nam ostane ona uganjka.

Gotovo je pri tej reči samo to, da se ljudstvo bega v tem in menimo, da od strani vlade brez vse potrebe. Naše poslance torej opomenimo, naj ne pozabijo teh reči ter naj terjajo rešitev taci in enaci uganjk, sicer si jih reši ljudstvo samo, to pa gotovo ne v prid sedanje vlade.

Domoljubna skrb za slov. dijake.

Čem bolj se nam kaže mestno prebivalstvo sovražno, tem večja skrb je potrebna, da se obvarujemo škode, ki bi se nam utegnili izgoditi, ako ne pazimo na njo. Odkar se pa postavlja ono edino na nemško stran ter zamejuje vse, kar je slovensko, odslej se ni čuditi, če trpé vsled tega tudi dijaci. Učenje je drago in požira veliko denarjev. Redki pa so stariši, ki imajo otroke za dalnje učenje in še reji so taki, ki imajo zadosti premoženja za to.

Kaj dobra je torej bila misel nekaterih slov. mož, naj se v naših mestih, v katerih so višje šole, osnuje dijaška kuhinja, t. j. društvo, ki skrbi za uboge dijake, ki so marljivi ali nimajo zadosti podpore, vsaj v tem, da jim daje kolikor toliko hrane.

Sedaj obstoje že tudi v resnici take kuhinje v Mariboru, v Celju in na Ptuju. Ona v Mariboru je najmlajša, to pa za to, kar je doslej ni bila še tolika sila. Prva je bila na Ptuju in kaj je ona storila za dijake, to smo bili tovnje na tem mestu razkazali.

V Celju pa so imeli zadnjo nedeljo občni zbor tega društva in pri njem se je naslednje poročilo predložilo vdeleževalcem ter so ga ti s pohvalo vzeli na znanje. To-le je: Za šolsko leto 1886/87 so darovali pokrovitelji, to je tisti, ki dajo po 50 gld. gg.: 1. Mih. Vošnjak, državni in deželni poslanec v Celju. 2. Jurij Detiček, c. kr. notar v Gornjem Gradu. 3. Davorin Škerbec, vikar v Konjicah. 4. Jan. Schepitz, trgovec v Konjicah. 5. Dr. Jos. Sernec, odvet. v Celju. 6. Slavna posojilnica v Žavcu. 7. Sl. posojilnica v Šoštanj. 8. Slavni okrajni odbor v Gornjem gradu. 9. Slavna družba sv. Cirila in Metoda je darovala 50 gld. 10. Posojilnica v Celju 100 gld. 11. Preč. g. Josip Zehelj, žup. v Mozirju $\frac{1}{4}$ del letos 12 gld. 50 kr.

Letniki po 5 gld. naslednji preč. gospodje: 1. Mikuš Fran, dekan v Konjicah. 2. Ivan Modic, žup. na Prihovi. 3. Jan. Pospisil, lekar v Konjicah. 4. M. Ogorevc trgovec v Konjicah. 5. Dr. Prus, zdravnik v Konjicah. 6. Mih. Novak, c. kr. sod. pristav v Konjicah. 7. Gospa Josipina Prus, roj. pl. Uhl, v Konjicah. 8. K. Gmeiner, župnik v Širju. 9. Jurij Bezenšek, župnik v Čadramu. 10. Ant. Fröhlich, nadžup.

v Slatini. 11. Andrej Elsbaher, trgovec na Laškem. 12. Ant. Reich, c. kr. uradnik v Gradcu. 13. Dr. J. Muršec, prof. v Gradcu. 14. A. Brumen, c. kr. sod. pristav v Slov. Bistrici. 15. Slavna rodbi Šket v Dramljah. 16. A. Turnšek, trgovec v Nacaretu. 17. Fr. Skaza, veleposest. v Smariju. 18. Dr. Josip Vošnjak, dež. odbor. nik v Ljubljani. 19. Gospa E. Žolgar v Celju. 20. J. Žičkar, vikar v Celju. 21. Jerman, trg. v Celju. 22. Lovro Baš, c. kr. notar v Celju. 23. Dr. Iv. Dečko v Celju. 24. L. Potočnik, dekan v Gornjem Gradu. 25. Dr. K. Filipič, odv. v Celju. 26. Štef Kocijančič, oskrbnik Steinauerjevih fužin v Oplotnici. 27. Dr. Fr. Voušek, c. kr. sodnik v Gornjem Gradu. 28. J. Sredenšek, župnik na Ponikvi. 29. A. Inkret, kaplan na Ponikvi. 30. Dr. G. Srebre, odv. v Brežicah. 31. Andr. Podhostnik, kaplan v Mozirju. 32. Andr. Urek, župnik na Polzeli. 33. Ivan Hausenbichler v Žalcu. 34. Makso Kos, trgovec v Podsredi. 35. J. Govedič, župnik v Šoštanju. 36. Ant. Balon župnik na Vranskem. 37. Fran Lenček, velepos. na Blanici. 38. Ivan Kunstič, učitelj v Sevnici. 39. Fran Veršec, c. kr. notar v Sevnici. 40. Ivan Fišer, c. kr. notar v Mokronogu. 41. Mart. Sevnik, župnik v Št. Petru pod sv. gorami. 42. Ant. Fišer, vikar na Laškem. 43. Fran Hrastel, kaplan na Laškem. 44. Josip Kodella, inženir v Mariboru. 45. Dr. K. Weingerl, zdravnik v Zagrebu. 46. Gospa Mar. Potočin, velepos. na Zidanem mostu. 47. Prevz. knez Windischgrätz. 48. Peter Dobnik, posest. v Zrečah. 49. Ferd. Roš, velepos. v Hrastniku. (Dalje prih.)

Gospodarske stvari.

Sol in gnojišče.

Čudno se morebiti dozdeva komu, da stavimo sol in gnojišče v eno vrsto, ako se pa stvar dobro pregleda, ni nič ta sestava čudna. Sol in gnojišče gresta v resnici nekako skupaj.

Ministerstvo je, kakor smo že enkrat povedali, na drugem mestu, dovolilo, da se smejo odpadki soli iz c. kr. solin prodavati tudi kmetovalcem, doslej pa so jih dobivale samo nekatere fužine. Čemu je tedaj to dovoljenje, ali imajo kmetovalci kaj koristi iz njega? Nekaj gotovo, samo da obrnejo te odpadke prav, kajti sol je le v nekaterih slučajih gnojilo. Sama sicer nima nič gnojnih snovi ter ne more njivi ali travniku dati novih redilnih reči, ampak sol samo razpušča v gnoju, ki je že na njivi, take stvari, ki bi sicer ostale brez dela ali pa bi še le po dolžjem času zeliščem koristile.

Sol je torej le pripomoč, nikakor pa ni gnoj. Vsled tega se mora tudi z njo tako ravnati. Ona more le tam dati korist, kjer še je

prst dobro gnojena. Na pustej prsti ne pomaga ničesar. Kdor torej hoče sol rabiti za gnojilo, stori to lahko in na več načinov. Vselej pa je treba, da stori to v času, da je sol že popolnem v prsti udelana, predno kaj poseje ali vsaj predno začne seme kaliti. Ako še namreč pride mlada zel v dotiko s soljo, lahko je po njej, kajti sol ji je sedaj le na škodo.

Po tem takem je treba sol, ako se potrosi na njivo, na vse strani enako trositi, da je ne postane na kateri strani preveč v tem, ko je ni na drugi strani nič. Dobro je torej trositi jo vsaj 14 dni poprej, ko se vrši setev. V tem času se namreč sol že razpusti in torej lepo razdeli na vse strani. Semenu torej ne postane tako več na škodo, nje moč pa še ostane.

Kar se tiče vprašanja, koliko je treba soli na eno njivo, za to velja pravilo, da zadostuje na hektar polpeti novi cent ali na oralo pet starih. Na travnike je kaže tudi blizu enaka mera, to pa se izgodi najboljše, pozno v jeseni ali more biti še bolje, po zimi. Ako se potrosi na sneg, razpušča se po času in pride s sneženo vodo vred, torej tenjša v zemljo.

Na travnikih, ki so celo ulažni, stori sol posebno dobro, na njih sme se je celo večja mera raztrositi. Prvo leto sicer priraste manje, ker se trava suši ter tu in tam zaduši, toda to je njim le na korist, kajti s travo zaduši se tudi mah in volk, nekaj, kar samo po sebi sol priporoča. Ako se pa travniki že celo ulažni, na taci bode treba vodo prej odpeljati po grabah, ki se izorjejo v ta namen.

Kdor ima navado, da gnoji svoje polje z umetnim gnojem, s pepelom, z guano, s koščeno moko itd, njemu je svetovati, da se posluži soli za dalnje gnojilo. Ali tudi pri hlevnem gnoju ni brez vsega sol, samo je tudi gledati na to, kako se spravi sol med-nj. Najbolje je, ako se gnoj potraša s soljo, dokler je na kupu, torej na gnojišču.

Čisto posebej pa še priporočamo, da se prideva gnojšnici soli, v njej se kmalu sol razpusti in osoli torej celo. Tako pride sol najgotoviše na vse strani na enaki meri. Taka gnojšnica sme se tudi še z vodo napojiti. Nje-nej moči to nič ni na škodo.

Da-si je po takem jasno, da sol ni sama na sebi gnojilo, vendar pa razkroji gnoj, ki je na njivi, dobro, njega ne gre torej nič, ali ne gre ga vsaj v toliki meri v izgubo, ako se mu primeša soli, kakor pa če se spravi gnoj brez soli na polje.

Pavola n platno.

Da je platno več vredno, kakor pavola, to že vsakdo vé, ne pa morebiti, da prav za to kvarijo platno s tem, da vtakajo pavolo va-nj. To še na sebi ni goljufija, toda če se taka roba ponuja potlej za čisto platno, to pa ni več prav.

Komur je na tem, da izpozna, je-li platno, ki ga kupuje, čisto ali pa pretkano s pavolo, izvé to lahko. Treba mu je samo kosček take robe deti v olje, potem pa jo izžeti. Skozi nitke, ki so pravo platno se sveti, skozi pavolo pa ne. Razložek je v tem tak, da človek prešteje celo lahko, koliko pavolnih nitok je vtkanih.

Tako tedaj izvé, kako robo kupuje in ne jemlje, kakor se pravi, mačke v vreči.

Sejmovi. Dne 15. oktobra v Ločah, v Račah, pri sv. Križu poleg Slatine, pri sv. Lenartu pri Slov. Gradcu in na Planini. Dne 17. oktobra v Apačah, pri sv. Emi, v Oplotnici in v Spielfeldu. Dne 18. oktobra pri sv. Treh kraljih v Slov. gor., v Podsredi, v Vojniku, pri sv. Marku nad Laškim trgom, v Mozirju in v Trbovljah.

Dopisi.

Iz Slov. goric. (Slov. pobotnice.) Pred tremi leti sem vam bil razložil svoj položaj, v katerem sem se nahajal v davkariji pri sv. Lenartu. Plačeval sem vojaško takso in tirjal slovensko pobotnico; a glejte, uradniki so me namerjavali kar iz kože djati in vun vreči, še pogledali niso na podobo svitlega cesarja Franca Josipa I, ki se nahaja v davkarski uradnici. Moral sem se zadovoljiti — z nemško. Drugo leto potem so že bile slovensko-nemške pobotnice, a lani so mi na mojo prošnjo rešili na slovenske strani. Kako pa letos? Zalibože, nikdo več se ne oglasi v tej reči za slovensko uradovanje. Pri tej priliki bi pač rad vsem Slovincem, ki hodijo v davkarijo in imajo dobiti pobotnice, na srce položil, da naj le tirjajo rešitev slovenske pobotnice. Recite z menoj: S slovenskimi rokami in žulji sem si zaslužil ta denar, zatoraj tirjam tudi slovensko pobotnico. — Veseli nas rodoljube vendar nekaj. Odkar imamo blagega g. K. Wengerja za okr. sodnika, je v našem kraju vse živahneje. Od sodišča dobivamo slovenske ukaze. Moj prijatelj mi pripoveduje: „Imel sem obravnavo, g. K. Wenger me vpraša, ako želim imeti slovensko rešeno. Z veseljem sem pritrtil“. Tako je prav, prašati se mora stranka, kako želi, s tem se vsem prikupi. G. Wengerja bi pa za to radi nekateri kar živega odrli, ne pomislijo pa, da so si svoje trebuhe odebelili od — Slovincem. Upamo pa, da se vsehvalevredni gosp. ne bo ustrašil vsakega nemškutarskega piša. Slišim, da so g. učitelji pri sv. Lenartu popolnoma zaljubljeni v liberalizem in nemškutarijo ter marljivo grdijo slovenske rodoljube. To ni dobro za šolo, za gg. učitelje pa ni — lepo.

—k—

Od sv. Križa pri Slatini. (Zahvala.) Tukajšnji nasprotniki Slovincem — nemškutarji